

Landstinget at gaa imod den og Landstinget bør det ikke. Naturligvis kan Landstinget indlade sig paa Forhandling derom med Folketinget, men det har det jo aldeles ikke villet gøre. Det var naturligvis muligt, at man havde vedtaget Ændringsforslag og derefter var traadt i en Forhandling med Folketinget, efter hvilken man kunde have forandret Forslaget, hvis man vilde det. Men hvis man ikke vilde det, ser jeg ikke anden Mulighed for Landstinget end at vedtage Forslaget, saaledes som det foreligger. Det følger af den Stilling, som nu en Gang er given Tinget i vor Forfatnings Praksis med Hensyn til Finansloven. Naar Finansloven kommer herop 8—14 Dage højst, inden det nye Finansaar begynder, og Landstinget i Virkeligheden er stillet saaledes, at det maa tage Finansloven, som den er, og det i Virkeligheden slet ikke er i Stand til eller ikke gør noget Forsøg paa at gøre nogen Indflydelse gældende derpaa, vil det jo sige, at Landstinget faktisk i de store finansielle Spørgsmaal har fraskrevet sig ligelig Indflydelse med Folketinget. Og selv om Landstinget i et enkelt Spørgsmaal vilde gøre Indsigelse, vilde en saadan kun bekræfte Regelen. Om Landstinget tog et eller andet Stridsspørgsmaal ud af Finansloven og forsøgte en Indsigelse imod en Forhandling med Folketinget, vilde det kun være en Bekræftelse paa, at man havde opgivet Ævred overfor Finansloven, havde opgivet sideordnet Indflydelse med Folketinget. Derfor tror jeg ogsaa, at overfor et saadant Spørgsmaal som Statslaan maa Landstinget give efter for, hvad Folketinget har afgjort paa dette Punkt. Her gør man det uden Undersøgelse, uden Prøvelse, thi det nedsatte Udvalg har ikke foretaget en Prøvelse af en saadan Art, at den kunde forelægges det høje Ting. Man har straks trods de Indsigelser, som f. Eks. den sidste ærede Taler har gjort mod den hele Finansstyrelse, været enig i, at et Statslaan af den Størrelse skulde bevilges den nuværende Regering. — Under disse Omstændigheder vil ogsaa jeg stemme for Forslaget, skønt jeg i og for sig ikke har den Mening, at et saadant Statslaan kræves, og at det er klogt i dette Øjeblik at gaa til et Statslaan af denne Størrelse.

Finansministeren (Brun): Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) meddelte, at han vilde stemme for dette Statslaan, hvad jeg jo i og for sig kan takke ham for. Det ærede Medlem genopfriskede

dernæst den Kritik, som har været rejst mod mig, fordi jeg ikke i rette Tid skulde have meddelt Rigsdagen Overtrækket paa Nationalbanken. Dertil kan jeg kun gentage, hvad jeg tidligere har sagt, at det maa bero nogenlunde paa et Skøn, om det paa et givet Tidspunkt er hensigtsmæssigt eller nødvendigt at meddele Rigsdagen Fakta, som kunne forventes at ville være rent midlertidige. Jeg havde Grund til i Foraaret at gaa ud fra, at dette Forskud paa Fremtidens Indtægter vilde blive dækket i Løbet af kort Tid af Indtægterne sely. Paa Grund af Toldindtægternes Svigten viste det sig umuligt, og da jeg havde indset det, gik jeg saa hurtigt som muligt til Rigsdagen og meddelte det, samtidig med at jeg anviste Udveje, som kunde bøde paa Situationen.

Naar jeg ikke er gaaet til at benytte Reservefondens Midler, er det, fordi jeg anser en Finansminister for ude af Stand til at lægge Beslag — selv ved Laan — paa Reservefondens Midler. Det er ganske vist en Betragtning, som stammer fra forrige Aarhundrede, men forrige Aarhundrede ligger jo da heller ikke saa langt tilbage i Tiden, og der har altid været en Tendens til at benægte Finansministerens Kompetence til at disponere over Reservefondens Formue. Det har været udtalt f. Eks. i 1875—76. Der var forskellige Opfattelser af dette Forhold, men Flertallet i Finansudvalget holdt den Gang paa, at Ministeren savnede Bemyndigelse til Omsætninger af Reservefonden. Mindretallet vilde vel ikke benægte Finansministerens formelle Berettigelse dertil, men har dog stedse været enig med Flertallet i at misbillige saadanne Omsætninger. Denne forskellige Opfattelse af Ministerens Berettigelse havde den Gang ikke nogen praktisk Betydning, da der var Samstemning om den Fremgangsmaade, der vilde være at følge, men Flertallet udtalte den Gang, at det ansaa Tiden for at være kommen til at lovbinde Reglerne for Benyttelsen af Reservefonden. Naar der den Gang var Trang til at lovbinde disse Regler, saa er Trangen ikke bleven mindre med Aarene, og denne Trang føltes ogsaa af den daværende Finansminister, det nuværende 7de kongevalgte Medlem (Estrup). Han udtalte i Salen, at han fuldt ud erkendte, at der paahvilede ham Indskrænkninger med Hensyn til Raadigheden over Reservefonden, og han erkendte fuldt ud, at der maatte kunne gøres lovmæssige Indskrænkninger paa dette Omraade. Men naar Tendensen saaledes har været henimod at lov-